

บทที่ 1

ประวัติของ เครื่องหมายการค้า

การศึกษาค้นคว้าถึงประวัติของ เครื่องหมายการค้า นับแต่อดีตกาลจนกระทั่งปัจจุบันนี้ เป็นสิ่งที่มีความสำคัญและมองข้ามเสียมิได้ เนื่องจากเป็นที่ยอมรับกันว่า ปรากฏการณ์ หรือ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ ณ. อดีตกาลนั้นย่อมมีสิ่งชักจูง หรือมูลเหตุจูงใจ หรือ เหตุผลที่เป็นตัวจักรสำคัญในการก่อให้เกิดสิ่งหนึ่งสิ่งใดหรือเหตุการณ์ใดขึ้น การศึกษาค้นคว้าใน ลักษณะ เช่นนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับ เครื่องหมายการค้า มาเป็นลำดับ ย่อมเป็นผลทำให้เราสามารถ ทำการศึกษาเรียนรู้ วิเคราะห์และทราบถึงสิ่งชักจูง หรือมูลเหตุจูงใจ หรือเหตุผลอัน เป็นที่มา ของ เครื่องหมายการค้าได้ เป็น เบื้องต้น ทราบถึงความเป็นไปและวิวัฒนาการของ เครื่องหมาย การค้าอัน เป็นข้อมูลที่มีประโยชน์ขั้นมูลฐานที่ใช้ในการพิจารณาเรื่อง เครื่องหมายการค้าใน ปัจจุบันตลอดจน เมื่อพิจารณาถึงสภาพความเป็นไปและบทบาทของ เครื่องหมายการค้า ในปัจจุบัน ประกอบกับแนวทางในด้านความคิด เห็นใหม่ ๆ ในส่วนที่เกี่ยวกับ เครื่องหมายการค้า ย่อมทำให้เราสามารถพิจารณาถึงความ เป็นไปได้ หรือแนวโน้มที่เป็นไปได้ หรือคาดหวังได้ในเรื่อง ของ เครื่องหมายการค้ากับ เรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง กับ เครื่องหมายการค้าในอนาคตได้อีกด้วย

ประวัติของ เครื่องหมายการค้าในต่างประเทศ

เท่าที่พบหลักฐานทางด้านโบราณคดี เกี่ยวกับ เรื่อง เครื่องหมายการค้า มีความ เชื่อ กันว่า เครื่องหมาย (MARK) มีที่ใช้ในทางการค้ามาตั้งแต่ราวสมัยศตวรรษที่ 5-6 ก่อน คริสต์ศักราช¹ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสมัยยุคกรีก และอาณาจักรโรมันมีความเจริญรุ่งเรือง

---

¹ Paul Goldstein, Copyright, Patent, Trademark and Related State Doctrines, Mineola New York, The Foundation Press Inc. 1961 p. 276

และเรื่องอำนาจ เครื่องหมายได้ถูกนำมาใช้กับตัวสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ ตลอดจนในการดำเนินการทางด้านธุรกิจการค้า โดยสังเกตได้จากเครื่องปั้นดินเผา (POTTERY) ในสมัยโบราณ อันเป็นยุคของอารยธรรมอิทรูเรีย² (ETRULIA) และกรีก (GREEK) ที่เริ่มเจริญรุ่งเรืองได้ปรากฏชื่อหรือนามของผู้ทำหรือผลิตเครื่องปั้นดินเผาดังกล่าว หรือไม่ก็ปรากฏเป็นรูปภาพวาดเหมือนอยู่ ตัวอย่างเช่น รูปปลาโลมา (DOLPHINS) เครื่องดนตรีประเภทพิณ (HARPS) หรือรูปปลาเพื่อเป็น เครื่องหมายที่ใช้งบชี้เฉพาะให้เห็นถึงผู้ทำหรือผู้ผลิตเครื่องปั้นดินเผานั้น

ภาชนะโลหะหรือขวดบรรจุเหล้าไวน์ เพื่อการส่งจำหน่ายเป็นสินค้าออกในต่างดินแดนของเมืองทาสอส (THASOS) สมัยที่ยุคกรีก เรื่องอำนาจนั้น ก็ปรากฏอักษรโรมันคำว่า THASOS ประทับอยู่ทางด้านหนึ่งของที่จับ เพื่อ เป็นสัญลักษณ์สำคัญ ซึ่งให้เห็นถึงผู้ผลิตเหล้าไวน์นั้นโดยตรง

สมัยอาณาจักรโรมัน เรื่องอำนาจ กฎหมายทางการพาณิชย์มีการพัฒนาและเจริญก้าวหน้า เครื่องหมายต่าง ๆ ที่ได้นำมาใช้กับเครื่องปั้นดินเผาในยุคนี้กลายเป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงร้านค้าที่ผลิตและจำหน่ายสินค้าต่าง ๆ ที่บรรจุไว้ภายในอย่างกว้างขวางเท่าที่ปรากฏหลักฐานทางด้านวรรณคดีของยุคโรมัน กรินามว่า จูเนเวล (JUNVEL) ได้กล่าวบรรยายถึงเครื่องหมายที่เกี่ยวกับการค้าเหล้าไวน์ไว้มีใจความว่า "กาลเวลาและฝุ่นละออง เป็นสิ่งที่ทำให้เครื่องหมายของเจ้าของเหล้าองุ่นและไร่องุ่น (แหล่งที่มาของเหล้าองุ่น) อันปรากฏอยู่บนภาชนะ หรือขวดบรรจุ เหล้าหรือจางหายไป"

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

² ประเทศโบราณประเทศหนึ่งตั้งอาณาจักรอยู่บริเวณด้านตะวันตกของตอนกลาง ประเทศอิตาลี มีความเจริญรุ่งเรืองก่อนอาณาจักรโรมัน

ในสมัยยุคมืด³ (DARK AGES) อันเป็นช่วงระยะเวลาที่อาณาจักรโรมันกำลังเริ่มเสื่อมอำนาจลงตามลำดับ ยุคนี้อารยธรรมทางการผลิตอาวุธสงครามด้วยทองแดง (BRONZE) เพื่อการประหารชีวิตประหารชิงความเป็นใหญ่ในพื้นที่พิภพเจริญถึงขีดสุด โดยเฉพาะกลุ่มประเทศตามแนวชายฝั่งและหมู่เกาะต่าง ๆ ในทะเลเอเจียน (AEGEAN) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของทะเลเมดิเตอร์เรเนียนอยู่ระหว่างประเทศกรีก (GREEK) และทวีปเอเชีย ในเรื่องของการใช้เครื่องหมายในลักษณะที่เป็น เครื่องบ่งชี้ถึงตัวเจ้าของสินค้าหรือแหล่งของสินค้า ในยุคนี้ถูกจำกัดอยู่ในวงแคบ ๆ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสภาพแวดล้อมต่าง ๆ โดยทั่วไปในระบายนั้ไม่อำนวยให้มีการใช้อย่างแพร่หลายเท่าที่ควรจะเป็น⁴

ต่อมาในสมัยยุคกลาง (MIDDLE AGES) อยู่ในช่วงเวลาระหว่างคริสต์ศักราช 5-15 กล่าวคือ นับตั้งแต่อาณาจักรโรมันทางด้านตะวันตกได้เสื่อมอำนาจลงแล้ว ถึงช่วงระยะเวลาเริ่มยุคเรเนซซองค์ (RENAISSANCE ระหว่างคริสต์ศักราช 14-16) ถือว่าเป็นยุคที่มีการริเริ่มหันกลับมาใช้เครื่องหมาย เพื่อใช้ระบุถึงตัวเจ้าของหรือผู้ผลิตสินค้าอย่างแพร่หลายกว้างขวาง เนื่องจาก เป็นยุคที่มีอารยธรรมทางด้านศิลปะ และทางอักษรศาสตร์ ซึ่งได้ถูกนำมาใช้เกี่ยวกับเครื่องหมายอย่างมาก โดยทั้งนี้ สามารถจำแนกเครื่องหมายที่ใช้อยู่ในสมัยนั้นออกเป็น 2⁵ ประเภท ตามหน้าที่ของเครื่องหมายดังกล่าวดังนี้

---

³The Reader's Digest. Great Encyclopaedic Dictionary Volume 1. A-L, The Reader's Digest Association, Third Edition, January 1978 pp. 29, 233

⁴P. Meinhardt and K. Havelock. Concise Trademark Law and Practice, Gower Publishing Company Limited, 1983 p. 5

⁵Schechter, The Rational Basis of Trademark Protection, Harvard Law Review (1927) pp. 813-814, 819-820

1. เครื่องหมายแสดงความเป็นเจ้าของ (PROPRIETARY MARK) เป็นเครื่องหมายที่ประทับหรือกำกับไว้กับสินค้าของเจ้าของสินค้า เพื่อแสดงว่าเป็นสินค้าของเจ้าของผู้นั้นโดยตรง โดยมากห่อค้าผู้ผลิตหรือ เป็นเจ้าของสินค้าเป็นผู้ใช้เครื่องหมายนี้ เพื่อให้พวกเสมียนหรือกฏีที่อ่านหนังสือไม่ออกได้ทราบว่า เป็นสินค้าของนายจ้างของตน หรือ เพื่อทราบถึงเจ้าของสินค้าในกรณีที เรือบรรทุกสินค้า เกิดอัปปางหรือถูกโจรสลัดปล้นสินค้านั้นไป เครื่องหมายนี้พวกช่างฝีมือใช้น้อยกว่าพวกห่อค้า และไม่มีหน้าที่เกี่ยวกับการบ่งบอกถึงแหล่งการผลิตแต่ประการใด

2. เครื่องหมายแสดงถึงกฎ เกณฑ์การผลิตสินค้า (REGULATORY PRODUCTION MARK) เป็นเครื่องหมายที่มีบัญญัติของกฎหมายหรือระเบียบของทางราชการ หรือข้อบังคับของสมาคมห่อค้าที่ใช้บังคับให้ เจ้าของสินค้าต้องใช้ เครื่องหมายติดหรือประทับไว้บนสินค้าของตน โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะแสดงให้เห็นถึงต้นตอผู้ผลิตหรือแหล่งผลิตสินค้า ในกรณีทีสินค้าเกิดความชำรุดบกพร่องมีการจำหน่ายอยู่ในท้องตลาดอื่นจะทำให้ทราบถึงตัวผู้ทีสมควรถูกลงโทษหรือเรียกค่าเสียหายได้ หรือในกรณีทีมีสินค้าของต่างชาติหรือนอกอาณา เขตลักลอบ เข้ามาขายในท้องที่อาณา เขตหนึ่ง ๆ ทีห่อค้าหรือสมาคมห่อค้าหนึ่งได้สิทธิผูกขาดอยู่ก่อนแล้ว จะได้ทราบและยึด เสียได้ เครื่องหมายประเภทนี้จึง เป็น เครื่องหมายทีมีหน้าที่บ่งบอกถึงแหล่งกำเนิดอันอาจ เป็นแหล่งผลิตหรือแหล่งจำหน่ายสินค้าโดยตรง

จากการศึกษาในแง่ประวัติศาสตร์และความเป็นมา เช่นนี้ แสดงให้เห็นว่า เครื่องหมายที่ใช้ในทางการค้าที่ เรียกกันว่า เครื่องหมายการค้า มีต้นกำเนิดและหลักการทางทฤษฎีจากแนวความคิดที่ว่า เพื่อบ่งบอกถึงตัวผู้ผลิตหรือเจ้าของสินค้าหรือแหล่งกำเนิดของสินค้าหนึ่ง ๆ โดยเฉพาะ เจาะจงและใช้เพื่อการคุ้มครองสิทธิของ เจ้าของหรือผู้ผลิตสินค้าจากการแข่งขันทางการค้าในท้องที่หรืออาณานิเวศใดบริเวณหนึ่ง ตลอดจนเพื่อการคุ้มครองสาธารณชนซึ่ง เป็นผู้บริโภคสินค้ามิให้ถูกหลอกลวงถึงคุณภาพและแหล่งกำเนิดของสินค้านั้น ๆ โดยทางอ้อมอีกด้วย⁶

⁶ อชชัย สุภผลศิริ, คำอธิบายกฎหมายเครื่องหมายการค้า, คณะนิติศาสตร์

เครื่องหมายการค้าได้มีการยอมรับและใช้เรื่อยมาจนเข้าสู่ยุคที่มีการเปลี่ยนแปลง หรือปฏิวัติทางอุตสาหกรรม (INDUSTRIAL REVOLUTION ราวช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 18 ถึงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 19) จนกระทั่งปัจจุบันนี้ความเจริญทางด้านความคิดอ่านและเทคโนโลยีสมัยใหม่ของมนุษยชาติได้มีการพัฒนาอย่างรวดเร็วและไม่หยุดนิ่งมาเป็นลำดับ กฎหมายด้านพาณิชย์กรรมและอุตสาหกรรมเริ่มมีบทบาท และเพิ่มทวีความสำคัญมาเป็นอย่างมาก ในทางการค้าและการพาณิชย์ทั้งระดับภายในประเทศและระหว่างประเทศไปทั่วโลก ทั้งนี้เครื่องหมายได้ถูกนำมาใช้กันอย่างกว้างขวางและเป็นที่ยอมรับกันของสากลโลกว่า เครื่องหมายการค้าจัดอยู่ในความหมายของทรัพย์สินทางปัญญา (INTELLECTUAL PROPERTY) หรือทรัพย์สินทางอุตสาหกรรม หรืออุตสาหกรรมสมบัติ (INDUSTRIAL PROPERTY) ซึ่งเป็นสิ่งที่มีกฎหมายคุ้มครองและบังคับสิทธิให้ โดยเครื่องหมายการค้านี้นอกจากนำไปใช้กับสินค้าแล้วยังครอบคลุมไปถึงการบริการต่าง ๆ อีกด้วย บทบาทและหน้าที่ของเครื่องหมายการค้าจึงเป็นเครื่องจักรกลในทางการค้าและเศรษฐกิจที่สำคัญและเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา จนนานาประเทศได้เห็นความสำคัญของเครื่องหมายการค้า ได้ระดมเป็นตัวแทนกฎหมายภายในขึ้นใช้โดยเฉพาะและมีหลายประเทศที่เข้าร่วมกันประชุมปรึกษาหารือ ทิวาการร่างและลงนามในอนุสัญญาหรือข้อตกลงระหว่างประเทศที่มีพันธปฏิบัติ เกี่ยวกับเครื่องหมายการค้าขึ้น เป็นการใช้บังคับระหว่างประเทศที่เป็นสมาชิกหรือภาคีโดยเฉพาะอีกด้วย

ในปัจจุบันนี้ นักกฎหมายที่เชี่ยวชาญและรอบรู้ในเรื่องของกฎหมายเครื่องหมายการค้าได้ชี้แนะ เสนอแนวความเห็นและหลักการทางกฎหมาย เป็นการเพิ่มเติมว่า ความมุ่งหมายและเจตนารมณ์ของกฎหมายเครื่องหมายการค้า นอกจากการให้ความคุ้มครองแก่เจ้าของเครื่องหมายการค้าแล้ว การให้ความคุ้มครองแก่สาธารณชนจากการถูกหลอกลวงหรือทำให้สับสนหลงผิด ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเครื่องหมายการค้า คุณภาพของสินค้าหรือการบริการภายใต้เครื่องหมายการค้า ซึ่งเป็นสื่อกลางหรือตัวจักรชี้แนะแก่ผู้บริโภคทั่วไปเป็นสิ่งที่มีความสำคัญและมองข้ามเสียมิได้ สมควรที่จะนำมาหยิบยกเพื่อการพิจารณาศึกษาหาแนวทางตลอดจนวางหลักการ เป็นการเพิ่มเติมไว้อย่างชัดเจนในกฎหมายเครื่องหมายการค้าไว้โดยตรง ทั้งนี้เพื่อให้ทันต่อสภาพทางเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันและในอนาคตกาล โดยเฉพาะอย่างยิ่งการค้าและเศรษฐกิจ ทั้งระดับภายในประเทศและระหว่างประเทศที่มีการเจริญเติบโตและขยายตัวอย่างมากในระดับสูง

ประวัติ เครื่องหมายการค้าในประเทศไทย

ประวัติความเป็นมาของการค้าของประเทศไทย ในส่วนที่เกี่ยวกับการค้าระหว่างประเทศ เห็นได้ว่ามีมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานี คือในสมัยของพระบาทสมเด็จพระนารายณ์มหาราช แต่หลักฐานที่แสดงให้เห็นถึงเรื่องเกี่ยวกับเครื่องหมายที่ใช้ในทางการค้าที่เรียกว่า เครื่องหมายการค้า นั้นไม่มีปรากฏอยู่เลย จนกระทั่งประเทศไทยได้เริ่มติดต่อกับต่างชาติอย่างจริงจังกับต่างชาติในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ เนื่องจากคนต่างชาติได้เข้ามาลงทุนทำกิจการค้าต่าง ๆ มากขึ้น และได้นำเอาแบบวิธีการในเรื่องของการใช้เครื่องหมายการค้าที่แสดงหรือระบุถึงสินค้าของตน เข้ามาใช้ในราชอาณาจักรไทย

เท่าที่ปรากฏหลักฐานทางประวัติศาสตร์ เครื่องหมายการค้าเข้ามามีบทบาทในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ ตั้งแต่สมัยรัชการที่ 3 เป็นต้นมา การเจริญสัมพันธไมตรีทางการทูตและทางการค้าพาณิชย์กับต่างประเทศเริ่มมีมากและทวีขึ้นเป็นลำดับ การที่เจ้าของธุรกิจการค้าต่างประเทศได้นำเอาสินค้าที่ใช้หรือประทับ เครื่องหมายการค้า เข้ามาจำหน่ายในประเทศไทย ก็มีมากขึ้นเป็นเงาตามตัว

จนมาในปี พ.ศ. 2453 ในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลไทยได้เห็นความสำคัญในเรื่องนี้ จึงได้จัดตั้ง "หอทะเบียนเครื่องหมายการค้า" ขึ้นในกระทรวงเกษตรธิการ และในเวลาต่อมาปี พ.ศ. 2457 ได้ออกกฎหมายเกี่ยวกับเครื่องหมายการค้าขึ้นใช้บังคับ เป็นครั้งแรกใช้ชื่อว่า "พระราชบัญญัติลักษณะ เครื่องหมายและชื่อการค้า พ.ศ. 2457" ชื่อทางภาษาอังกฤษใช้ว่า "LAW ON TRADEMARK AND TRADE NAME OF B.E. 2457" แต่การบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ยังไม่กว้างขวางเท่าที่ควร ส่วนใหญ่เป็นเรื่องการรับจดทะเบียน เครื่องหมายการค้าไว้เท่านั้น กรณีพิพาท เรื่อง เครื่องหมายการค้ามีไม่มากนัก โดยมากมักจะ เป็น เรื่องที่รัฐบาลของต่างประเทศร้องขอให้รัฐบาลไทยช่วยเหลือ และกวดขันการใช้เครื่องหมายการค้า หรือฉลากที่ใช้ติดกับสินค้าของบุคคลที่มีชื่อเจ้าของ เครื่องหมายหรือฉลากที่แท้จริง โดยการขอให้รัฐบาลไทยให้การรับรองโดยสนธิสัญญาทางพระราชไมตรีกับประเทศนั้น ๆ

งานทางด้าน การรับจดทะเบียน เครื่องหมายการค้า ได้ทวีมากขึ้น เป็นลำดับ จนในปี พ.ศ. 2466 รัชกาลที่ 6 จึงมีพระบรมราชโองการให้ตั้งกรมทะเบียนการค้าในกระทรวงพาณิชย์ขึ้น เพื่อรับผิดชอบดูแลงานการรับจดทะเบียน เครื่องหมายการค้า อันเป็นงานที่สำคัญประการหนึ่ง เป็นการเฉพาะ ดังนั้นงานทางด้าน เครื่องหมายการค้าของกระทรวง เกษตรพาณิชย์ จึงถูกโอนมาขึ้นกับกรมทะเบียนการค้า กระทรวงพาณิชย์ นับแต่นั้นมา รายละเอียดปรากฏตามประกาศพระบรมราชโองการตั้งกรมทะเบียนการค้าและตั้งที่ปรึกษากฎหมายแห่งสภาเผยแพร่พาณิชย์ เมื่อ พ.ศ. 2466⁷

จนกระทั่ง พ.ศ. 2474 ในสมัยรัชการพระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดล เจ้าอยู่หัว (รัชการที่ 7) ได้มีการออกกฎหมายเกี่ยวกับเครื่องหมายการค้าขึ้น โดยใช้ชื่อว่า "พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474" เพื่อให้บังคับกับการตีเครื่องหมายการค้าโดยเฉพาะ เจาะจง หลักการและบทบัญญัติในกฎหมายฉบับนี้ได้มีการร่างขึ้นตามแนวกฎหมายเครื่องหมายการค้าอังกฤษ คือ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าปี ค.ศ. 1905 (TRADE MARK ACT 1905) และได้ยกเลิกพระราชบัญญัติลักษณะเครื่องหมาย และยี่ห้อการค้า พ.ศ. 2457 (LAW ON TRADEMARK AND TRADE NAME. OF B.E. 2457) เสีย

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 ฉบับนี้ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมเพียง 2 ครั้ง ทั้งที่ได้ใช้มานานกว่า 50 ปีแล้ว กล่าวคือ

⁷ ดูรายละเอียดของประกาศพระบรมราชโองการฉบับนี้ได้ใน "ประวัติกรมทะเบียนการค้า : ประกาศพระบรมราชโองการตั้งกรมทะเบียนการค้าและตั้งที่ปรึกษากฎหมายแห่งสภาเผยแพร่พาณิชย์" วารสารกรมทะเบียนการค้า, ฉบับที่ 1 ปีที่ 12 มกราคม-กุมภาพันธ์ 2526 หน้า 5-10

ครั้งแรกโดยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2476

ครั้งที่สองโดยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2504 ซึ่งได้ยกเลิกพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2476 เสีย และแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 อีกหลายมาตรา

แต่เนื่องจากกฎเกณฑ์ข้อบังคับเท่าที่ได้บัญญัติไว้ใน พ.ร.บ. เครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 ฉบับนี้ยังขาดตกบกพร่องและไม่สมบูรณ์อยู่หลายประการ อีกทั้งล้าหลังไม่ทันต่อสภาพความเปลี่ยนแปลงหรือความมีบทบาทที่กว้างขวาง ของเครื่องหมายการค้าตามหลักสากลทั่วไป กรมทะเบียนการค้า กระทรวงพาณิชย์ซึ่งเป็นองค์กรสำคัญของทางรัฐบาลที่มีหน้าที่ดูแลและบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ได้ตระหนักถึงเรื่องนี้เป็นอย่างมาก ได้มีดำริที่จะทำการร่างและเสนอกฎหมาย เครื่องหมายการค้าฉบับใหม่ที่มีบัญญัติที่ทันสมัย และสามารถบังคับกับเรื่องอื่นๆ ที่ไม่มีบัญญัติไว้ชัดในกฎหมายปัจจุบัน โดยแก้ไขเพิ่มเติม หลักการต่างๆ ที่เกี่ยวกับเครื่องหมายการค้า เพื่อบัญญัติไว้ในกฎหมายโดยตรง เช่น บัญญัติว่าด้วยเครื่องหมายบริการ (SERVICE MARKS) เครื่องหมายรับรอง (CERTIFICATION MARKS) การโอนสิทธิในเครื่องหมายการค้าที่เป็นคำขอ (TRADEMARK ASSIGNMENT) การอนุญาตให้ใช้สิทธิในเครื่องหมายการค้า (TRADEMARK LICENSE) การคกทอดทางมรดกเหล่านี้ เป็นต้น โดยขณะนี้ร่างพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าฉบับใหม่ ซึ่งจะยกเลิกพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 และฉบับปี พ.ศ. 2504 ได้ผ่านการพิจารณาของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาแล้ว และคณะรัฐมนตรีได้ลงมติรับหลักการแล้ว⁸ ขณะนี้อยู่ในการพิจารณาของคณะกรรมการพิจารณาประสานงานสภาผู้แทนราษฎร เป็นที่คาดหวังกันว่าประเทศไทยคงจะมีโอกาสได้ใช้กฎหมาย เครื่องหมายการค้าที่ทันสมัยฉบับใหม่ในเร็ววันข้างหน้า

⁸ มติของคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 27 เดือนมีนาคม พ.ศ. 2530